

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Päätösseurat
sunnuntai 8.7.2012
Antti Rintala

Mitäpä jos tuuli yltyy tästä vielä hurjemmaksi eikä talon katto kestä, lentääkö se ilmaan, mitäpä jos saat rintasyövän, mitäpä jos jäät työttömäksi, mitäpä jos on ukkonen ja liekki syöksyy maata kohden, mitäpä jos sä pelkää turhaan, mitäpä jos sä pelkää turhaan.

Näin soi autoradiossa keväisenä toukokuun päivänä. Istumme pojan kanssa kaksin autossa aivan kuin oman isäni kanssa aikoinaan ollessani kyselyikäinen ja pieni. Nyt osani on muuttunut. Olen siirtynyt takapenkiltä eteen, vastaamaan ja olemaan kaiken tiedon keskus. Tunnen ajaessani valtavaa ylpeyttä, olenhan vuosien myötä viisastunut ja valmis oman poikani loputtomaan kysymystulvaan. Havahdun ajatuksistani, kun kuulen pojan kysyvän: Isä, mitä sinä olet pelännyt turhaan, isä mitä sinä olet pelännyt turhaan.

Huomaan hämmentyneeni pienen nelivuotiaan kysymyksestä. Kysymys tuli täysin puun takaa, pudotti minut maan tasalle. Minäkö pelännyt turhaan. Soperran vastaukseksi epämääräisesti, olenhan minä lapsena pelännyt kaikenlaista, niin kuin kotimatalla sitä kohtaa, missä katuvalot loppuivat, niitä romuläjiä jotka väijyivät autotallin nurkassa pimeällä, Rölli-peikon ränsistynyttä majaa luistinradan vieressä, vihaisen näköistä aikuista tai mitä sitä nyt lapsena yleensä pelätään. Mutta vastaus ei tyydytä poikaa, eikun mitä olet pelännyt turhaan nyt kun olet jo noin iso.

Kysyin kerran koulun aamunavauksessa ala-asteen oppilailta, mitkä asiat heitä on pelottanut. Vastauksia tuli monenlaisia. Joku pelkäsi sotaa, toinen tulipaloja, joku pelkäsi korkeita paikkoja ja jotakin pelotti onnettomuudet. Mutta erityisesti minua pysäytti erään koululaisen vastaus: Minä pelkään toisia ihmisiä, niitä jotka kiusaavat muita, niitä minä pelkään. Ajatukseni oli, että esittäessäni kysymyksen tarkoitukseni oli puhua jotakin siitä, että loppujen lopuksi emme voi antaa pelkojemme kahlita elämäämme, vaan meidän on elettävä ja mentävä elämässämme eteenpäin. Tuo pienen tytön vastaus muutti suunnitelmani. Pelkään niitä jotka kiusaavat, niitä minä pelkään.

Niin, entä jos pelkomme eivät olekaan turhia?

Rippipappini Saarelaisen Ilpo opetti aikoinaan muistaakseni jotenkin näin, että tämä toisen ihmisen, lajitoverin, pelko on yksi saatanallisimpia asioita ihmisen elämässä. Ja kuinka me ihmiset olemme toinen toisillemme susia, toinen toistemme uhkia, me peitämme heikkoutemme ja epävarmuutemme pelotteluun, pahuuteen ja ivaan. Emme näe, emmekä tahdo ymmärtää sitä, että tällä lailla nujerramme ilon, murramme unelmat. Tällä lailla estämme toista ihmistä saada olla persoona, täysi ihminen.

Niin, entä jos omalla hurskastelullani satutan ja alistan toista, lyön hänen tapansa, identiteettinsä, persoonallisuutensa romukoppaan. Pidänkin itseäni toista parempana, arvokkaampana, tärkeämpänä ihmisenä.

Voisiko ihmisten välittäminen alkaa minusta ja sinusta, voisinko aloittaa hyvän avaamalla

omat silmäni, uskaltaisinko katsoa toista ihmistä omien pelkojeni ja ennakkoluulojeni läpi. Myöntäisinkö, että olen itsekin huono ihminen. En sittenkään ole yhtään parempi kuin toinen. En voi asettua toisen ihmisen yläpuolelle, en lyödä enkä satuttaa. En saa uskotella, että minun tapani ja ajatukseni olisivat muita arvokkaampia vain nostaakseni itseäni jalustalle.

Ymmärtäisinkö silloin paremmin toista ihmistä, eri tavoin ajattelevaa, eri lailla uskovaa, eri näköistä lähimmäistä. Ymmärtäisinkö bussissa sopertavaa humalaista, ymmärtäisinkö kadulla sekoilevaa narkomaania, tai ymmärtäisinkö herätyskokouksesta avun elämäänsä löytänyttä Jumalan hullua. Ymmärtäisinkö rahaa pyytävää kerjäläistä tai yltäkylläisyydessä mässäilevää valtakunnan eliittiä.

Niin kauan, kuin emme tätä oivalla, niin kauan kouluissa kiusataan, niin kauan toista alistetaan, hakataan ja lyödään naama verille, niin kauan tuhotaan toisia kulttuureja ja soditaan, niin kauan ihmisarvosta tehdään kauppatavaraa.

Siksi tahdon sanoa sinulle tänään. Älä sinä satuta toista, älä aseta itseäsi paremmaksi kuin toinen, älä anna itsellesi oikeutta, kun et voi nähdä sitä tietä minkä vieressä istuva on kulkenut. Hänen taakkansa voivat olla sellaiset joita et itse jaksaisi kantaa. Hän voi pitää sisällään jotain sellaista jota sinä et näe, etkä tiedä. Mutta tiedä se, että siinä istuu ihminen, joka on Jumalalle rakas, rakastettu. Jumalalle joka ei katso meidän ihonväriimme, seksuaalisuutemme, syntyperäämme tai luonteeseemme. Hän ei katso meidän saavutuksiamme tai tekemättä jättämisiämme.

Hänen silmissään olemme kauniita ja arvokkaita juuri sellaisena kun olemme, sellaisina miksi meidät on luotu ja millaisiksi olemme kasvaneet. Hän tuntee meidät, Hän tietää mistä meidät on tehty. Hänelle me riitämme puutteinemme, rikkinäisinä, rikkoneinakin. Hänelle sinä kelpaat vielä silloinkin kun kaikki muut ovat menneet ja olet jäänyt yksin. Huomaan puhuneeni pitkään yksin, vaipuneeni ajatuksiin.

Poika on ollut hiljaa takapenkillä. Liikennevaloissa vilkaisen taakse, silmät ovat kiinni, nukkuu ja ehkä hyvä niin. Toivon, että hänen elämänsä olisi hyvä elämä. Ei vaikeuksista vapaa, ei pelkkää iloa, mutta että hänen ei tarvitsisi pelätä ja, että hän voisi rohkeasti olla juuri sellainen mitä hän on. Ja että hänen pelkonsa ihmisenä olisivatkin turhia, eikä hänen tarvitsisi purkaa pahaa oloaan satuttamalla ja haavoittamalla toista.

Käännän auton kotikadulle. Radiossa laulaja päättää laulunsa sanoihin: Mitäpä jos sä pelkää turhaan ja elämä tapahtuu sinä aikana.